

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (sprawozdawca)

SSA Maciej Piankowski

w sprawie z wniosku S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o świadczenie przedemerytalne ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 stycznia 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 sierpnia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2011 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy od wyroku tego Sądu z dnia 28 kwietnia 2011 r., którym oddalono apelację S. G. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 grudnia 2010 r.

Sąd drugiej instancji wskazał, że przedmiotem sporu w sprawie jest prawo do świadczenia przedemerytalnego, którego wysokość uzależniona jest od kwoty emerytury wyliczonej na użytek tego prawa. W myśl art. 398² § 1 k.p.c., w sprawach o prawa majątkowe z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł. Ponieważ przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest prawo do

świadczenia powtarzającego się, wartość przedmiotu zaskarżenia określa się według art. 22 k.p.c., czyli stanowi ją suma świadczeń za okres jednego roku. W skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy oznaczył tę wartość na kwotę 8.475 zł, czyli niższą niż warunkująca dopuszczalność skargi kasacyjnej, wobec czego skarga na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. podlegała odrzuceniu.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego uchylenie, wskazując że określając wartość przedmiotu zaskarżenia popełnił oczywistą omyłkę rachunkową. Faktyczną wartością przedmiotu zaskarżenia jest bowiem kwota 10.407 zł (12 x 867,25 zł), a zatem skarga kasacyjna w sprawie jest dopuszczalna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione.

Sprawa o przyznanie świadczenia przedemerytalnego ma bez wątpienia charakter majątkowy, co oznacza, że dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu drugiej instancji zależy od wartości przedmiotu kasacyjnego zaskarżenia w wysokości nie niższej niż kwota dziesięciu tysięcy złotych (art. 398² § 1 k.p.c.). Sprawa o majątkowe prawo do świadczenia przedemerytalnego nie jest bowiem objęta zamkniętym katalogiem spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których skarga kasacyjna wyjątkowo przysługuje bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, a którymi w myśl art. 398² § 1 *in fine* k.p.c. są wyłącznie sprawy o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, co oznacza, że w tej kategorii spraw nie mieści się sprawa o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Z uwagi na to, że jest to sprawa o świadczenia powtarzające się, nie budzi wątpliwości, że suma takich świadczeń za rok stanowi w niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu (art. 22 k.p.c.), a tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia, bowiem skarga kasacyjna dotyczy oddalenia w całości żądania odwołującego się.

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym ma odpowiednie zastosowanie m.in. art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje, że przepisy art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. stosuje się odpowiednio. Oznacza to, że zarówno

sąd drugiej instancji, jak również Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić wartość przedmiotu zaskarżenia podaną w skardze kasacyjnej, czy jest ona zgodna z zasadami jej ustalenia zawartymi w art. 19-24 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 47/97, OSNC 1997 nr 11, poz. 180; z dnia 20 czerwca 1997 r., II CKN 245/97, niepublikowane; z dnia 26 czerwca 1997 r., I CKN 156/97 niepublikowane, z dnia 9 lipca 1997 r., II CKN 257/97, niepublikowane). Badanie wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w skardze kasacyjnej ma na celu sprawdzenie, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na minimalną wartość zaskarżenia wymaganą od skargi kasacyjnej według art. 398² § 1 k.p.c. Badanie w tym zakresie nie może być utożsamiane ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 71/97, niepublikowane oraz z dnia 15 stycznia 1998 r., I CZ 19/97, niepublikowane). Ważne jest bowiem, by rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy podlegały te skargi kasacyjne, których dopuszczalność przewidują przepisy procesowe.

Przepisy ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) w sposób precyzyjny określają wysokość świadczenia przedemerytalnego przysługującego konkretnej osobie, a zatem możliwe i konieczne jest dokładne jego obliczenie. Zgodnie z art. 3 ust. 1 tej ustawy, kwota świadczenia przedemerytalnego wynosi 670 zł miesięcznie, z tym że podlega waloryzacji na zasadach i w terminach przewidzianych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 3 ust. 2). Uwzględniając, że w roku 2010 wskaźnik waloryzacji emerytur i rent wynosił 104,62 % (komunikat Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2010 r.; M.P. Nr 8, poz. 75), a w roku 2011 - 103,1% (komunikat Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lutego 2011 r.; M.P. Nr 12, poz. 134), wysokość świadczenia przedemerytalnego od 1 marca 2010 r. wynosiła 841, 17 zł, zaś od 1 marca 2011 r. – 867, 25 zł.

Z uwagi na zaskarżenie przez wnioskodawcę wyroku Sądu Apelacyjnego w całości wartość przedmiotu zaskarżenia odpowiadała wartości przedmiotu sporu. Zarówno zaś na dzień wniesienia odwołania (24 maja 2010 r.), jak i na datę

orzekania przez Sąd Apelacyjny (28 kwietnia 2011 r.) wartość przedmiotu sporu przekraczała 10.000 zł, bo wynosiła odpowiednio 10.094,04 zł (12 x 841,17 zł) i 10.407 zł (12 x 867,25 zł).

Żalący trafnie zatem podniósł, że skarga kasacyjna jest w tej sprawie dopuszczalna, a pierwotne oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 8.475 zł było wynikiem oczywistej omyłki (w skardze kasacyjnej odniesiono ją do wysokości najniższej emerytury zamiast do wysokości świadczenia przedemerytalnego).

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁶ k.p.c.).